

RECENSION

Verket består av flera scener som kan skiljas åt genom byten av masker och peruker.

Personlig dans med flera ansikten

DANS

Crisálida

Koncept: Miguel Azcue och Johanna Jonasson
Koreografi: Miguel Azcue
Medverkande: Maday Valdés Farías, Alina Ramírez Moro, Katy Arias Rodriguez, Arian Gonzalez Fuentes m. fl.
Memory Wax och Danza Teatro Retazos
Malmö Sommarscen 13/6

■ En vind går genom mannen på ett lejon. Det vänder ansiktet mot himlen och när underkroppen rister av rytm ser det ut som om underkäken guppar med. Det är premiär för Malmö Sommarscen och ute på träddäcket framför Malmö Live inviger danskompaniet Memory Wax med sin nya föreställning "Crisálida". Ett verk som provar olika masker och som glider mellan skepnader i sitt undersökande av begrepp som frihet och identitet.

Crisálida är det spanska ordet för "puppa", men dansarna från kubanska Danza Teatro Retazos startar inte inåtvända eller ihopkrupna. Runt ett enkelt bord av svartmålat trä bildar de en mänsklig ram av händer, som med ett fast grepp slår pulsen in i föreställningen.

Så etableras ett omedelbart utåtriktat fokus: här handlar det om rörelseglädje och närkontakt med rytmen. Crisálida är ett vackert och komprimerat dansstycke, bildmässigt innehållsrikt och vilande på ett melankoliskt grundackord. Verket har tillräckligt mycket rymd i sig för att var och en i publiken – oberoende av ålder och tillhörighet – ska finna sin egen plats. För det handlar kanske om det: att veta något om vem man är i en viss position, men också känna friheten i identitetens böjningsmönster.

Malmöbaserade Memory Wax visade redan i samband med sitt tioårsjubileum ifjol vad som kan hända i samarbete med Danza Teatro Retazos. I det uttrycksfulla och måleriska verket "Possible Impossible" (2014) utnyttjades ett stort scenrum i överraskande perspektiv. Med hjälp av simultana videoprojektioner förvandlades dansarnas rörelser till kalejdoskopiska mönster. Det var som om koreografen Miguel Azcue och dansarna utvunnit energi ur varandra, med konsekvensen att det visuellt långt utvecklade verket lösgjorde sig som en egen person.

Crisálida har samma

"Vid det här lagt framstår Memory Wax som ett våra mest personliga danskompanier."

sorts starka karaktär, men i ett mindre format för utomhusbruk. Verket består av sammanhållna scener som går att särskilja från varandra, både genom sitt soundtrack och genom att dansarna växlar mask och peruk. Pumpande house ackompanjerar inledningsvis en brokig samling djurhuvuden, som med blottade överkroppar och rullande höfter håvar in taktslagen framför kanalens vatten. Med klättrande pantomim och akrobatiska lyft rör sig ensemblen vidare genom en urban terräng. Scenografin består av enkla ramverk som bildar dörrposter, podier och bardiskar. I ett stort skåp i fonden öppnas luckor mot drömmen.

De åtta artisterna, varibland några gäststjärnor från Malmö förut, briljerar i en starkt driven gemensam fysik. Som öppning på Malmö Sommarscen fungerar Crisálida som en metafor för stadens olika ansikten, men också som en bild av ett inre sammanhållet rum. Vid det här lagt framstår Memory Wax som ett våra mest personliga danskompanier.

TEXT: MALENA FORSARE
kultur@sydsvenskan.se

RECENSION

Maskinen funkar bäst på medeltiden

KONSERT · KLASSISKT

Machaut Machine

Lottie Sällström Randsalu, sopran. Linus Hjelm, kontratenor. Oskar Wigelius, tenor. Peeter Sällström Randsalu, baryton. S:t Petri kyrka i Malmö, 14.6.

■ Machaut Machine – vilket bra namn! Fyra malmöbor har bildat en vokalkvartett för att sjunga dels musik av Guillaume de Machaut och andra medeltidsmästare, dels musik från vår egen tid. Både Machaut och maskin, alltså. Dessutom kan namnet få en att fantisera om något slags jukebox som spelar medeltidsmusik.

Av en sådan apparat väntar man sig ett visst sväng, och det fick man också på konserten i S:t Petri kyrka. På en bas av god samsjungning fick de fyra sångarna polyfonin i Machauts "Messe de Nostre Dame" att blomma och tvekade inte att ladda tonrankor och ackordföljder med känslor, så som man gjorde åtminstone ett par århundraden efter Machaut. Här eftersträvades inte i första hand historisk korrekthet utan främst ett levande, personligt tilltal.

Några dikter ur Höga visan blev sedan till ömma kärlekssånger när tre av de fyra sjöng tonsättning-

ar av John Dunstaple och John Plummer med känslighet och mjukt eftertryck. Dansanta inslag fattades inte.

Vår egen tid representerades av musik som söker sig tillbaka mot den medeltida traditionen. Men nostalgiskt allvarliga stycken som Arvo Pärts "Summa" och Gavin Bryars "Laude Cortonese" och "Super flumina" tycktes passa Machaut Machine mindre bra än den riktiga medeltidsmusiken. Deras sång blev åtminstone mindre säker.

När konserten så avslutades med ytterligare tre satser ur Machauts mässsa sköljde musiken åter in som ett friskt vatten. Machauts musik längtar inte tillbaka, den blickar framåt eller uppåt och detta gestaltade de fyra med både säkerhet och frihet.

Visst kunde man höra falska toner här och där. Ibland drog det ned intrycket, men då fick man påminna sig att medlemmarna i Machaut Machine inte alls är sångare på heltid. Det rör sig i stället om fyra personer med olika yrken som träffas efter jobbet och sjunger något så krävande som "Messe de Nostre Dame" och som dessutom gör det riktigt bra. Också detta rymmer Malmö.

TOBIAS LUND

Vi har 2.000 frivilliga sjöräddare beredda att rycka ut inom 15 minuter – i alla väder. Och våra moderna räddningsbåtar klarar att gå i hög fart även i mycket grov sjö. Ge en gåva eller bli medlem – vi får inga bidrag från staten. Läs mer på sjoraddning.se eller ring 077-579 00 90.

SJÖRÄDDNINGSSÄLLSKAPET

Dina pengar kommer fram! Vi har 90-konto och kontrolleras av Svensk Insamlingskontroll.